

[Poul Hartling.]

og meget mere har stået på dagsordenen, når øst- og vestlande mødtes, og nu står vi ved en afgørende fase. Der er grund til at yde den vesttyske regering megen anerkendelse for dens mod og initiativ. Willy Brandt har udtrykkeligt sagt, at denne østpolitik kun var mulig, fordi Tyskland var forankret i et vestligt samarbejde i NATO og i EF. Det er nu afgørende, om denne politik bliver godkendt i forbundsdagen. Hvis det sker, åbner der sig mulighed for, at en sikkerhedskonference omsider kan blive til virkelighed, og at den kan føre til frugtbare resultater.

Der er endvidere udsigt til et bedre samarbejde mellem øst- og vestlande i Europa, Berlinaftalerne kan føres ud i livet, så tilværelsen bliver mere normal i denne by, og problemet om de to tyske staters medlemskab af De Forenede Nationer såvel som Østtysklands internationale status vil nærme sig sin løsning.

Derfor er det så vigtigt, at den tyske østpolitik fremmes. Vi kan erklære os enig i den. Men afgørelsen er ikke vores. Den er i denne omgang de tyske vælgeres. En dansk aktion, der kunne gribe forstyrrende ind i denne udvikling, bør efter venstres opfattelse undgås. Det ville være urigtigt og uansvarligt at sætte det, som nu er bygget op, på spil.

Vi behandler i dag også et SF-forslag om forholdet til DDR. Det fremgår, at SF ikke vil foreslå en de jure anerkendelse, men vil nøjes med nogle såkaldte små skridt, fordi man erkender, at der er en positiv udvikling i gang mellem de to tyske stater. SF foreslog noget lignende i februar 1968. Det førte ikke til noget. Socialdemokratiet gik også imod, og den socialdemokratiske ordfører, hr. Per Hækkerup, konstaterede med tilfredshed, at VKR-regeringen fortsatte den tidligere regerings linie. Men under den udenrigspolitiske debat i oktober 1968 — et halvt år senere — foreslog den samme hr. Per Hækkerup lidt pludseligt, at Danmark skulle oprette et dansk handelskammer i DDR. Det blev forkastet med VKRs stemmer mod S og SF og VS-grupperne. I 1969, 1970 og 1971 hørte vi ikke mere til det forslag. Nu i 1972 kommer SF igen. Det er min opfattelse, at udviklingen i retning af afspænding i Europa siden

er gået i den rigtige retning. Langsomt, men sikkert. Jeg tænker naturligvis bl. a. på de to aftaler fra 1970, der nu står over for ratifikation. Derfor mener vi i venstre, at det vil være forkert af Danmark nu at foretage noget isoleret.

Regeringen har det jo ikke så let. SF kan gøre sig en fornøjelse af at fremdrage det letsindige forslag fra 1968. Det tjente den gang som oppositionens drilleri over for regeringen, men det kan, usagligt, som det var, også være til besvær i dag. Endnu mere besværligt for regeringen må det jo være, at nogle af dens medlemmer og nogle af regeringspartiets medlemmer går ind i en komité, der ønsker på dette punkt en anden udenrigspolitik end stats- og udenrigsministeren. Jeg har forstået, at den tidligere kirkeminister, den højttærede ordfører og gruppeformand, hr. Orla Møller, og det ærede medlem hr. Anker Jørgensen for at nævne nogle stykker har meldt sig til hr. Viggo Kampmanns komité for anerkendelse af DDR nu.

Denne komité og SF synes at overse, at spørgsmålet om DDRs status er en del af hele Tysklandsproblematikken, der må finde sin løsning som led i en europæisk sikkerhedsordning. Det er ikke noget, Danmark isoleret kan eller bør gribe ind i, og når jeg vender mig imod forslaget i den nuværende situation, er det især, fordi jeg er overbevist om, at det kun kan skade den afspænding, som er i gang. Man siger, at man vil støtte Willy Brandt og Walter Scheel. Det må betegnes som uforstand og dilettanteri, når man tror, at man kan gavne Willy Brandt ved en isoleret og forhastet aktion, som den statsmand, man vil gavne, udtrykkeligt frabeder sig.

I al politik, men ikke mindst i udenrigspolitik, er der en sammenhæng i tingene. Det vesteuropæiske samarbejde, som Danmark står i, styrkes i disse år. Det er, som netop omtalt, et samarbejde, der sigter på fred og afspænding, og der er sket fremskridt på dette felt. Danmark er medlem af NATO og har her ydet sit bidrag til at fremme denne politik. Jeg nævner afskaffelsen eller suspensionen af kontrolrådspasene. Denne afskaffelse var i 1968 et ønske for mange af os. Nu er det efter et omhyggeligt forarbejde blevet til virkelighed i VKR-re-